

ВОЈИСЛАВ
ТОДОРОВИЋ

Бајка о Бајалицама

■ Laguna ■

ПРВА ГЛАВА

*у којој ћемо уиознаићи главну јунакињу ове бајке
и остале чланове њене породице*

Милица је живела с мамом, татом, братом и старим псом мешанцем Болетом и често је размишљала како је све у њеном животу – некако – средње величине. Стан им није био ни премали ни превелики; налазио се у згради која је била ни превисока – ни прениска; улица у којој су становали била је, тако... ни преширока ни преуска, ни предугачка ни прекратка... Родитељи јој нису били ни богати, ни сиромашни, нису били строги, али ни сасвим попустљиви, а брат Милан јој није био – ни старији ни млађи.

Добро, ако ћемо да будемо баш прецизни – био је млађи. Десет минута.

Мешанац Боле, погодили сте, није био ни дога ни чивава... него, тако, обичан мешанац, средње величине.

А Милица? Милица није била ни сасвим мала девојчица, али ни девојка; имала је једанаест година. (Ако занемаримо тај један месец који јој је недостајао.) И није била ни лош, ни одличан ђак. Била је врло добра.

Ах, да... Соба јој је била баш некако средњикава, а још је, приде, морала да је дели са братом, што ју је нарочито нервирало.

Иначе, Милица је одувек била пуна снова и маштарија. Волела је бајке и приче о принцезама и сањала о авантурама – нарочито на мору. Замишљала је да је отимају гусари, а спасава је лепо херој, који је одвози својим великим белим бродом, на коме плове срећни, до краја живота.

Милица је била веома веселе природе. Имала је много другова и другарица, још од рођења је певала и играла, чему ју је научио њен тата Миша, који је обожавао да свира и пева, иако, руку на срце, није баш најбоље стајао са слухом. Требало га је чути како се дере и подврискује све ударајући по старој раштимованој гитари, убеђен да је то што ради у најмању руку – феноменално. Тата Миша је био службеник у пошти (наравно, средње рангиран, ни приправник ни директор); волео је да пеца, да игра лото, а највише од свега да прави палачинке... али то је могао да ради само када мама Мима није била код куће, јер она никако није могла да се сложи с његовим куварским стилем који је подразумевао да све унаоколо буде испрскано уљем, а богоми и да понека палачинка заврши на плафону. Миша је имао смешну фризуру, за коју је Милица знала да је демодирана и да није мењана још од деведесетих, када је тата био „опасан фрајер“, како је сам имао обичај да каже.

Тата Миша је возио помало необичан аутомобил – бубу кабриолет, редизајнирани модел, и ви ћете се сад сигурно запитати одакле уопште једном поштанском

службенику такав ауто. А тек ће вас одговор изненадити: добио га је на поклон од Миминих родитеља. Мимини мама и тата, наиме, већ дуго живе, раде и добро зарађују у Немачкој, а са њима је тамо живела и Мима све до оног тренутка кад је на једном летовању, у Грчкој, упознала Мишу. И како се међу Мимом и Мишом још на први поглед родила љубав, они су одмах одлучили да се венчају, па су, док је летовање још трајало, о својој намери обавестили Мимине родитеље... разгледницом. За веренике је све било као у сну, за родитеље као у ноћној мори. Тата Миша је изабраници свог срца купио и прстен – танак сребрни кружић са цирконом уместо драгог камена, који би Мими, навиклој на скупе ствари, само који дан раније био смешан, али кад је Миша зажарених очију клекао пред њу и промуцао: „Хоћеш ли да се удаш за мене?“, она је била толико опчињена да би у том тренутку на свој домали прст натакла и шелну од бицикла, а камоли понуђену јој бижутерију. Њени родитељи, међутим, мислили су другачије. Зар су годинама стицали и штедели све те марке и евре да би им се ћерка удала за некога ко нема ни за нормалан прстен?

Али Мими такве ствари више нису биле важне. Миша није био крив што је рано остао без родитеља и што је одрастао са тетком у сиромаштву. Миму је занимала само љубав, а њена љубав био је – Миша.

И остала је упорна, а богами, и родитељима је, јасно и гласно, ставила до знања: или Миша, или нико други.

Родитељи су се у почетку јогунили, али нису имали много избора. Није долазило у обзир да се посвађају са ћерком. А нису желели ни да им ћерка пешачи.

Када је дошао дан венчања, они су младенцима приредили невероватно изненађење – поклонили су им аутомобил! Била је то буба, коју су, додуше, немилице извозали током претходних десет година и за коју је Мима поуздано знала да је већ нуђена њеној млађој сестри, што је ова с презиром одбила. („Зар кртију да ми увалите? Па ваљда сам за свој дипломски заслужила нов аутомобил?“)

Било како било, поклону се у зубе не гледа; Мима је само преврнула очима, а Миша је био толико срећан да није ни приметио да је ауто полован.

И тако је сестра Мина за диплому на бизнис колеџу добила новог голфа, а Мима и Миша за венчање бубу, коју Мима, у шали, никада више није назвала другачије него – кртија.

А Миша се само смејуљио, певушио и умирао од среће што је добио тај предивни, откачени ауто који је, у тренутку кад почиње наша прича, већ прославио свој двадесети рођендан, настављајући да „јури“ право ка звању олдтајмера. Понекад би мало заштупао, или се закашљуцао, а стакла на прозорима би зашкрипала приликом отварања и затварања, али када би их тата Миша, у лепе пролећне дане, повезао некуда изван града, па још отворио кртијин кров (а уз вожњу је обавезно ишло и пуштање музике из тата Мишиног доба – групе *Саншајн* и *Деца лоших музичара*) – сви би уживали. Милица, нарочито. Док је кртија јурила а ветар јој мрсио косу, осећала се некако слободно и скоро као каква филмска звезда у свом скупоценом кабриолету.

Прошлог лета они су својом кртијом стигли и до грчке обале (додуше северне, ове нама ближе, али обала је обала). Милица је тог славног августа запливала као каква олимпијска победница, а један дечак с којим је разменила погледе и речи на енглеском поклониио јој је шкољку у којој се и дан-данас чује шум Егејског мора.

Ма, било је дивно!

Добро, јесте да ју је ујела медуза, али само мало. И то је већ одавно заборавила.

Сада, пошто се ближио летњи распуст а она у ђачкој књижици имала гомилу врло добрих оцена, с правом је очекивала да ће тата Миша и мама Мима да је похвале, изљубе, и одведу у Грчку. Добро, и Милана, гњаватора. (Воли она свог брата, али он је некако исувише опрезан, бежи од сваке врсте авантуре, баш као неки деда...)

И тако, Милица је све чешће будна сањала море, трудећи се да у сновима остане реална, па није замишљала некакав луксуз с телевизије, него неко фино, средње летовалиште, баш по мери њене породице.

А лето се било сасвим примакло...

Али како то већ у животу бива, једне ноћи почетком јуна када је устала да пије воду, чула је разговор својих родитеља. Говорили су тихо и не би она ни застала пред вратима њихове спаваће собе да прислушкује да није сасвим случајно разабрала реч „море“. Њену најдражу реч. И тако је прилепила ухо за врата.

„Значи ништа од Грчке...“, рекла је мама Мима.

„Богами, како ствари стоје – ништа“, одговорио је тата Миша. „Па стави и сама цифре на папир. Овог

месеца нам истиче кредит за прошлу Грчку, а кредити за фрижидер и за веш-машину тек у октобру...“

„Значи, ништа...“, поновила је мама Мима механички.

„Можда бисмо некако и изгурали да ниси инсистирала на куповини машине за судове. Тај кредит нам истиче у децембру. Он нас је докусурио...“

„Видела бих тебе да су ти руке непрестано у води...“

„Сад... шта је – ту је“, рече тата Миша.

„Шта ћемо да кажемо деци?“

„Шта бисмо им рекли, него онако како јесте.“

„Биће разочарани...“

„Знам... Можда бисмо могли да их пошаљемо код твог деде...“

„У Бајалице?“

„Јок, у Париз.“

„Не знам како би им се свидело у селу. А и деда је много стар. Има деведесет година...“

„И даље је најмлађи у селу“, рече тата Миша шaljиво.

„Претерујеш. Добро, чињеница је да у Бајалицама има пуно дуговечних, чак и стогодишњака, али није деда Стојан баш најмлађи...“

„У сваком случају, држи се боље него већина људи од седамдесет. Колико му је ова четврта жена млађа од њега? Четрдесет година?“

„Не буди безобразан. То му је трећа жена и млађа је тридесет осам година.“

Онда мама Мима и тата Миша праснуше у смех, а Милица избезумљено отрча. Све лађе су јој потонуле у тих неколико минута. Она улете у собу и поче да дрмуса Милана.

„Милане, пробуди се! Устај, одмах!“

Милан је буновно погледа.

„Шта је било? Је л’ земљотрес?“

Милан је патио од бесмисленог страха од земљотреса, али је мама строго забранила Милици да га задиркује због тога. Објаснила јој је да је то фобија која је јача од њега и да га пусти на миру.

„Ма какав црни земљотрес! Не идемо у Грчку! Тата и мама немају пара!“

„Баш штета“, промрмља Милан.

„’Баш штета’? То је све што имаш да кажеш?“

„Па шта да кажем?“, зевну Милан. „Ти си ме пробудила усред ноћи као да је земљотрес...“

„Идемо у село код прадеде. У Бајалице!“, рече Милица очајно.

„Боље ишта него ништа. А сад ме пусти да спавам“, окончача Милан разговор, окрете се и настави да спава.

Милица не рече ништа. Само је још дуго седела и немо зурила у свог уснулог брата близанца.